

et saadant Landbrug; thi det er dog aabenbart, at Udbyttet bliver mindre, naar Udgifterne til Driften ere større, og det er altsaa en Gavn at overdrage disse Avlinger til Folk, der drive Landbruget som en Næringsvei og forstaae at bringe Mere ud af det. Den ærede Rigsdagsmand har saaledes ved hvad han selv har anført ikke kunnet forsvare den Mening, han stod paa. Det er ogsaa ganske vist, at den Mand, der har Ærlighed og Tilbøielighed til Landbruget og bliver Præst paa Landet, har en meget stor Fristelse, som han ikke altid kan overvinde, til ikke at anvende paa sin Embedsgjæring al den Tid, han burde. Hans hele Retning, hans hele Ærlighed driver ham ud paa Marken, for at see paa den Guds Betsignelse, der vøyer paa hans Jord, for at glæde sig ved den rige Høst, den vil bringe ham, og naar det er Uveir, for at sørge over, at der mulig vil blive Misvæxt og han ikke vil faae det Udbytte, som han har gjort Regning paa; men dette vil hos adskillige — jeg siger ikke alle — Præster bortvende Tanken fra det, hvorpaa den egentlig skulde være henvendt. — Lad mig endnu sige til, at en heel Deel af Menigheden seer med skjæve Øine til, at Præsten er mere paa Marken end i sit Studeskammer eller i Sygehøjsøg i Menigheden. Præstegaardens Sorder støde jo ofte op til Kirkegaarden; naar derfor Folk, der gaae i Kirke, see Præsten komme ind fra Marken eller fra sin Have i sin Arbejdsdragt og et Kvarters Tid efter komme i sin Præsteskjole for at forrette Gudstjenesten, derpaa, naar Betslutningspsalmen, som Præsten ikke behøver at overvære, er sungen, atter see ham i hans Arbejdsklæder, enten paa Marken eller i Haven, — kan dette ofte vække en Stemning mod ham, hvortil man nødig skal give Anledning. Jeg troer derfor, at Præsten er allerbedst tjent med, at han ikke faaer mere Avlsbrug, end her er omtalt, og som Alle maae erkjende at være nødvendigt for ham, naar han er paa Landet.

Christianen: Det foreliggende Lovudkast er for største Delen allerede udførligt forhandlet, men der er dog enkelte Ting med Hensyn til Geistlighedens Lønning, som naturligtviis endnu kunde nærmere tages under

Behandling. Jeg kommer da nærmest til at udtale mig om Tiendeavgiften, der nu, som be- kjendt, for største Delen ydes in natura, men som er paatænkt at skulle gaae over til at blive en fast Afgift efter Kapitelstaxten. — Det er allerede blevet fremhævet af en æret foregaaende Taler her i Salen, at det ikke til enhver Tid er ligesaa let at tilveiebringe Penge som at levere Korn in natura, og denne Mening kan jeg fuldstændig tiltræde. Med Hensyn til hvad der er sagt om Offer og Allicentser, sjønner jeg ikke rettere, end at man ikke har sselnet nogle imellem disse to Ting. Skal Offeret, som det er fastsat ved Forordningen af 9de Juli 1847, kunne fremtvinges, saa vil jeg ansee det for raadeligst at afløse det; thi det er høist misligt, at en Præst skal søge ved Tvang at faae sit Offer forhøiet i Menigheden; hans Stilling bliver derved slet ikke behagelig. Derimod er det en anden Sag med Allicentserne, hvortil saavel Tjenestefolk som Indsiddere, der ellers ikke svare Noget til Præsten eller Kirken, ogsaa bidrage, og de ville jo, naar Allicentserne ophøre, aldeles være fritagne for denne Byrde. Jeg skulde meget ønske, at det Hele seldt bort, thi saa vidste vi, at det ikke var Andet, end hvad det fra tidligere Tid har været, nemlig en frivillig Gave, som nu er bleven til en Ret; men jeg kan ikke være enig i med de ærede Talere, at man meget let kunde blive ved at yde saadanne Gaver til Præsterne, selv efterat de vare satte paa fast Gage. Jeg skal indrømme, at det maa være Enhver tilladt at give Præsten en Gave, men den skal ikke gives ham paa Alteret; thi det, at Menigheden, efterat den har overværet Gudstjenesten og med Andagt hørt Præstens Ord, skal gaae op ved Alteret og forarsage Uordener ved Offerets Djelse, hvad der ikke saa sjeldent hændes paa Landet, er Noget, der forstyrrer i den Andagt, som man bør antage er tilstede. — Naar der er talt om Præstegaardenes Tilliggende, saaledes som det er bestemt i det foreliggende Lovudkast, da skal jeg villig indrømme, at en Præst paa Landet jo maa have saamegen Jord, at han derpaa kan holde 2 a 3 Heste og 4 eller 6 Køer; det er imidlertid Noget, som vi ikke for Dieblisset kunne tage Bestemmelse om, idet den Commis-